

L'ESPASA I LA FLOR

Per als dos protagonistes del somni

Això que vull contar és un somni que va tenir un nen anomenat Marcel. Hi ha gent que es pensa que els somnis ens parlen de coses imaginàries, que no existeixen en la realitat. Però s'equivoquen, perquè tot allò que ocorre a dins i a fora nostre forma part de la realitat total que som cadascun de nosaltres.

El cas és que en Marcel, una nit, va somniar que era un trobador de l'edat mitjana que recitava poemes a una nena que es deia Anna Rosa. Ell l'estimava molt, i el somni no fou pas perquè sí, ja que resulta que en la classe d'aquell dia, el professor els havia parlat de cavallers i de poetes medievals, amb un entusiasme que va impressionar en Marcel. En el somni, va passar-li allò que sol ocórrer en aquests casos: saltava d'una imatge a l'altra sense gaires impediments de personalitat ni d'indumentària. O sigui que de cop i volta, en Marcel es va transformar en un guerrer armat de cap a peus, amb tant de ferro al damunt que va tenir feina per baixar del cavall i aguantar-se dret, un fet notable perquè tothom sap que en els somnis fins i tot es pot volar només movent els braços. Però aleshores no fou així i fins i tot l'Anna Rosa (la del somni) se'n va riure.

-On vas disfressat de baluerna? -va dir-li.

El cavaller Marcel, encara que ho dissimulés amb la visera del casc abaixada, es va enrojolar.

-Que no ho veus que porto una espasa flamígera? -replicà, per veure de salvar el que pogués.

-Encara pitjor. Fa un centelleig que t'il·lumina tota la figura i hi ha situacions en les quals val més passar desapercebut.

I en aquest punt es va repetir el canvi oníric que dèiem, i en Marcel tornà a ésser un trobador. En un racó del somni s'hi veia l'armadura, erta, encarcerada. No se sabia si a dins hi

havia algú. L'espasa feia unes pampallugues somortes, com si es trobés a les últimes. En Marcel poeta, en canvi, abillat de joglar, feia un goig que enamorava i aquesta era, precisament, la impressió que ell volia causar a l'Anna Rosa.

-Fas molt goig, ara -va dir-li la nena-. Abans semblaves una olla exprés amb cames.

-Sí. Et porto uns versos, una cançó i una flor.

Eren tres coses que plaïen molt a l'Anna Rosa, a la de debò i a la del somni. Tot seguit, la nena volgué saber:

-Ah, sí? Quina flor em portes?

-Una rosa...

No podia pas ser d'altra manera, per raó del nom compost de l'Anna i perquè és una flor molt bonica. Que se sàpiga, això darrer no ha desmentit mai ningú amb fonament de causa. La nena va olorar-la i després la va besar. "Estic molt contenta", digué.

Des del racó on s'havia quedat enravenada, l'armadura va fer una mena de grinyols i en sortí un altre Marcel, calcat del primer, del trobador. Aquests portents, en els somnis, no són res de l'altre món, perquè tothom sap que de nits i mentre es dorm en passen de molt grosses.

Els dos Marcells, que eren un de sol a plena llum, es van saludar amb un "Hola" idèntic i formulat alhora. Havien llimat diferències.

-Jo podria recitar els versos...-va dir el Marcel exguerrer.

No hi va haver temps d'aprovar-li la proposta, perquè els va sobresaltar un estrèpit que venia del cantó de l'armadura. L'espasa flamígera havia caigut a terra i s'apagava, com una cuca de llum moribunda. I no tan sols això: s'encongia ràpidament, fins que va quedar una mica més curta que un ganivet de tallar pa.

-Ostres! -exclamà el Marcel primer, mentre s'acabava de fondre amb el Marcel segon a base de transparències superposades, d'un efecte bellíssim.

I la nena, tot amanyagant la flor, va dir que no s'havia perdut gran cosa.

En Marcel, adormit i tot, estava intrigat. "Ja sé què en farem de l'espasa encongida. La regalaré al pare i l'hi servirà de tallapapers." Es va despertar de sobte, potser perquè ja no tenia més son o a causa d'algun soroll matiner. En aquell estat imprecís, entre un món d'ulls tancats i un altre d'ulls desclosos, experimentà una sensació de benestar. "Em sembla que tots dos se sentiran feliços. El pare amb el tallapapers i l'Anna Rosa amb la flor."

Content d'una bona nit, va encetar un bon dia.

Pere Calders

En Marcel, adormit i tot, estava intrigat. "Ja sé què en farem de l'espasa encongida. La regalaré al pare i l'hi servirà de tallapapers." Es va despertar de sobte, potser perquè ja no tenia més son o a causa d'algun soroll matiner. En aquell estat imprecís, entre un món d'ulls tancats i un altre d'ulls desclosos, experimentà una sensació de benestar. "Em sembla que tots dos se sentiran feliços. El pare amb el tallapapers i l'Anna Rosa amb la flor."

Content d'una bona nit, va encetar un bon dia.

En Marcel, adormit i tot, estava intrigat. "Ja sé què en farem de l'espasa encongida. La regalaré al pare i l'hi servirà de tallapapers." Es va despertar de sobte, potser perquè ja no tenia més son o a causa d'algun soroll matiner. En aquell estat imprecís, entre un món d'ulls tancats i un altre d'ulls desclosos, experimentà una sensació de benestar. "Em sembla que tots dos se sentiran feliços. El pare amb el tallapapers i l'Anna Rosa amb la flor."

Content d'una bona nit, va encetar un bon dia.

En Marcel, adormit i tot, estava intrigat. "Ja sé què en farem de l'espasa encongida. La regalaré al pare i l'hi servirà de tallapapers." Es va despertar de sobte, potser perquè ja no tenia més son o a causa d'algun soroll matiner. En aquell estat imprecís, entre un món d'ulls tancats i un altre d'ulls desclosos, experimentà una sensació de benestar. "Em sembla que tots dos se sentiran feliços. El pare amb el tallapapers i l'Anna Rosa amb la flor."

Content d'una bona nit, va encetar un bon dia.